

© Ferran Llorens

despacito

coreografia **andrés corchero**

Raravis / Andrés Corchero - Rosa Muñoz

Teatre Lliure de Montjuïc / del 6 al 9 d'abril a l'Espai Lliure

despacito

coreografia **andrés corchero**

dansa i concepte escènic	Andrés Corchero
assessora de coreografia	Constanza Brncic
il·luminació	Baltasar Patiño
escenografia	Miquel Ruiz
vestuari	Caterina Pérez
textos i veu en off	Antonio Gamoneda

intèrpret **Andrés Corchero**

tècnic de llums **Miguel Muñoz** / tècnic de so **Jordi Mas** / distribució **Geni Iglesias**
/ gestió i producció executiva **Txell Felip** / assessorament de produccions **Montse Prat**

construcció d'escenografia **Pepa Gómez, Luciana Oliart i Miquel Ruiz**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure, Raravis/Andrés Corchero - Rosa Muñoz S.C.P.**

agraïments **Antonio Gamoneda** / agraïments d'escenografia **Georgia Navarro, Albert, Pere, Toni, Paqui de Mirasol, Pepita Ruiz, Dolores Ferrer, Pere Fonolleda**

companyia de dansa resident a l'**Estruch de Sabadell**
pla de residències de creadors de la **Generalitat de Catalunya**
amb la col·laboració de l'**Ajuntament de Sabadell**

companyia subvencionada per **Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya / Ministerio de Cultura INAEM / Ajuntament de Barcelona ICUB**

Despacito no es ir lento, despacito es ir con calma
despacito es no moverse y despacito es no estar quieto.

Despacito, con cuidado, con ternura y delicado
despacito es ir con tiento
andando al lado del tiempo.

“Despacito y buena letra” es un dicho con trasfondo.

Despacito es solo un cuerpo que existe frente a otros cuerpos,
unos miran y otros bailan
a veces sobre la escena, a veces interiormente.

Pero, de cualquier manera, despacito es el deseo
de compartir un instante que pudiese ser eterno.

andrés corchero

Després de presentar *Invocacions* la temporada passada, Corchero ens mostra el seu particular llenguatge poètic desenvolupat a partir del treball dels seus mestres en dansa Butoh: Min Tanaka i Kazuoh Ohno. Ens ofereix una coreografia l'essència de la qual és el cos, amb moviments subtils carregats de sensacions que ens transporten per diferents estadis d'emoció.

© Ferran Llorens

Anys enrere vaig fer un solo titulat *Camí de silenci*. Un espectacle que va néixer fruit del moment més trist i dolorós de la meua vida fins aleshores, la mort del meu pare, ara ja fa 17 anys. Vaig rebre la notícia a França hores abans d'estrenar un altre solo. Aquella nit vaig experimentar una sensació de buidor immensa, gairebé la mateixa sensació que vaig tenir el dia anterior quan em vaig acomiadar d'ell a l'hospital. Com si entréssim en un camí de silenci. Vaig necessitar uns quants anys per afrontar d'una manera reposada i optimista la creació d'un espectacle partint d'un lloc tan profundament personal, per ballar al meu pare i per compartir aquell moment amb el públic. Ha estat el meu apropament més important al món dels morts.

Fa quasi un any va néixer la meua filla Rita i, tal com suposo que ens deu passar a tots els pares primerencs, just abans de sortir cap a l'hospital vaig sentir com venia la vida i el meu pare s'apropava. De nou aquell camí de silenci, calmat, assossegat, tranquil. Aquesta vegada amb una gran dosi d'alegria però alhora amb la tristesa de confirmar que si som aquí és gràcies a uns altres que ja ens han deixat.

Som un cos canviant que es modifica per l'entorn, per allò que sentim, per les nostres emocions i per tots aquells fets que ens passen diàriament i van quedant dins nostre. Tots aquells que ens han deixat segueixen vius en el nostre interior, existeixen d'una altra manera i ens donen força per seguir endavant.

Despacito és un treball en el qual exploro una vegada més, des de l'escenari, el viatge de la vida i de la mort. Una peça amb la qual intento apropar-me amb la meua dansa a tots aquells éssers que viuen en el nostre interior. Un viatge tranquil entre generacions.

© Ferran Llorens

andrés corchero

andrés corchero

(Ciudad Real, 1957)

Ballarí, coreògraf i il·luminador. El 1985 coneix la dansa Butoh i viatja a Tòkió per estudiar amb Min Tanaka i Kazuo Ohno, reconeguts mestres de Butoh. Del 1986 al 1991 és membre actiu de Maijuku, la companyia de dansa de Min Tanaka amb la qual viatja per tot el món. El 1993 forma la companyia Raravis amb la ballarina i coreògrafa Rosa Muñoz. Entre els seus espectacles, destaquen *MIST* (2000), *A modo de Esperanza* (2001), creat amb Agustí Fernández, *Encarnació i silenci* (2003), amb Joan Saura; “*de terrissa*” (2004) i *Invocacions* (2005). El 2003 el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Dansa.

Raravis, Andrés Corchero - Rosa Muñoz és una companyia resident a l'Estruch de l'Ajuntament de Sabadell des de l'any 2003.

© Ferran Llorens

© Ferran Llorens